

αὐτὰ ἢ κάποια συμφορά. Καὶ σεῖς ἐπίσης θὰ τὸ ἐσκέφθητε, δὲν εἶνε ἀληθές, δεσποινίς;

— Βέβαια.

— Καὶ δι' αὐτὴν τὴν γυναῖκα λυπεῖσθε; αὐτὴν θρηνεῖτε;

— Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνω ἀπαθὴς μετὰ τὴν ἀπώλειαν τόσοι μακρῆς συνηθείας. Ἐν τούτοις, ὑπῆρξα τόσοι ἀτυχῆς, τόσοι κακοπαθείας ὑπέστην κατὰ τὰ πρῶτα παιδικὰ μου ἔτη, ὥστε ἡ ἀνάμνησις τῶν δεινῶν μου ὑπῆρξε πάντοτε ἀκοίμητος, διετέλεσα δὲ πάντοτε ψυχρὰ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἣν ἀπεκάλουν διὰ τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματος τῆς μητρός.

— Σὰς κακομεταχειρίζετο;

— Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε πολλὰκις κατόπιν, ἐνθυμουμένη τὰ μανιώδη βλέμματα τῆς γυναίκος αὐτῆς, τὸ διαρκὲς μῖσος, τὸ ὅποιον ἐδείκνυε πρὸς ἐμέ, τοὺς ραβδισμούς, τὰς κακοπαθείας, εἰς αὐτὴν μετέβαλλεν, ἐνῶ ἤμην ἀσθενὲς παιδίον, ἐσυλλογίσθη μὴπως εἶχε πρόθεσιν νὰ με θανατώσῃ διὰ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς. Βραδύτερον ὅμως τὸ ὄμμα τῆς ἐπραϋνῆ· εἶχον ἤδη αὐξηνηθῇ, εἶχον ὑποστῇ τὸ παρελθὸν μετὰ καρτερίας, ἐξ ἧς εἶχεν ἴσως συγκινηθῇ, τότε δὲ αὐτὴ μ' ἐδίδασκεν ἀνάγνωσιν, μ' ἐδίδασκε τὰ στοιχεῖα ὅλων τῶν γνώσεων, ὅσας καὶ αὐτὴ εἶχε καὶ μετέβαλλεν εἰς μαθήματα, ἅτινα μοὶ παρέδιδε γέρον ἱρλανδοῦς ἐφημέριος, ὁ πλησιέστερος ἡμῶν γείτων, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρεσβυτέρου ἀπέχετο μίαν λεύγαν ἀπὸ τὴν κατοικίαν μας. Παρεκτὸς τούτου προσεπάθει ἐνίοτε νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ αἰσθήματα ὑπέρτερα τῆς κοινωνικῆς μας καταστάσεως. Μοὶ ἐπανελάμβανε συχνὰ ὅτι ὁ Θεὸς κάμνει θαύματα, ὅτι αὐτὸς ἐξήγαγε τὸν Ἰωσήφ ἐκ τῆς ἀφανεῖας καὶ τὸν κατέστησε μέγαν καὶ ἰσχυρόν. Μετὰ τὰ ῥῶτα δὲ πῶς θὰ συμπεριφερόμην πρὸς αὐτὴν, ἐὰν ἡμέραν τινὰ ἤθελον καταστῇ πλουσία καὶ ἐνδοξος. Ἐν τούτῳ προσεπάθει νὰ δεικνύῃ πρὸς ἐμέ πλείονα ἐκτίμησιν, ἐνίοτε δὲ με ἀπεκάλει καὶ δεσποινίδα. Ἐνδυμασίᾳ μου δὲν ὁμοιάζε με τὴν τῶν παιδίων τῶν χωρικῶν, ἅτινα ἐνίοτε ἔβλεπον. Ἐφερον πάντοτε ἐνδύματα καθαρὰ, πάντοτε δὲ μ' ἐπεριποιούντο καλῶς. Εἰς τὴν οἰκίαν πάντοτε ἔβλεπα χρήματα, πολὺ περισσότερα ἀπὸ τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὰς δαπάνας.

— Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν σὰς ὁμίλησε ποτὲ περὶ τῶν γονέων σας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐννοήσῃτε τίποτε;

— Οὐδέποτε.

— Θὰ φέρετε βεβαίως ἐν ὀνομα, ἐν τούτοις... ποῖον, ἂν ἐπιτρέπετε;...

— Καλοῦμαι Ἀντωνιέττα.

— Ἀπλῶς;...

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ νεῆνις. Διὰ τί;

— Διότι καθεὶς συνήθως φέρει δύο ὀνόματα, δεσποινίς, τὸ ἰδικόν του καὶ τῶν γονέων του.

— Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔχω γονεῖς! ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Ἀντωνιέττα.

— Ὁ Γεράρδος προσήλωσεν ἐπὶ τῆς νεανίδος βλέμμα ἐταστικώτατον. Αὕτη κατ'

ἀρχὰς τὸ ὑπέμεινεν ἀπτόητος· ἔπειτα ὁμῶς ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐμάντευσεν ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ νέου, ἀφοῦ ἐβολιδόσκοπήσῃ τὴν ψυχὴν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἐξήταξε μόνον τὴν καλλονήν.

— Δὲν εἶπετε, ἐπανελάβην ὁ Γεράρδος, ὅτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας δὲν ἐδέτε κανένα;

— Τέσσαρα ἢ πέντε ἄτομα μόνον, τὸν γέροντα ἐφημέριον, τὴν σύζυγον ἐνὸς εὐπατρίδου, ἧτις ἐνίοτε μὰς ἐπισκέπτετο, καὶ δύο τρεῖς ξένους διελθόντας.

— Σιγὴ ἐκ νέου ἐπεκράτησεν ἡν καὶ αὖθις διέκοψεν ὁ Γεράρδος.

— Καὶ εἰσθε νύχταριστήμενη; τὴν ἠρώτησεν.

— Ὅχι ἐντελῶς, ἐπειδὴ ἀκόμη λυποῦμαι, ἐνθυμουμένη τὸν θάνατον τῆς παιδαγωγοῦ μου. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ λύπη μου θὰ παρέλθῃ, διότι δὲν εἶνε βαθεῖα, ἐπειδὴ δὲ μεταβαίνω εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν, ὅπου θὰ εὕρω συντρόφους, ἐπειδὴ θὰ εὕρεθῃ μετὰ μίαν κοινωνίαν καὶ θὰ διδασκῶ ὅσα ἀγνοῶ, ἐπειδὴ σκοπεύω νὰ ἐκλέξω μετὰ ὅλων ἐκείνων τῶν κυριῶν τὴν ὠραιότεραν καὶ τὴν καλλιτέραν διὰ νὰ καταστήσω αὐτὴν ἐπιστήθιον φίλην μου, θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη καὶ πολὺ εὐτυχής!... Διότι κανεὶς ἕως τώρα δὲν με ἠγάπησεν!

— Ὁ Γεράρδος ἠγέρθη, ἀφοῦ ἐκύτταξε καὶ πάλιν μετὰ θλιβεροῦ θαυμασμοῦ τὴν τελεῖαν ἐκείνην καλλονήν, τὴν ὁποίαν τὸ μοναστήριον ἔμελλε νὰ καταπῇ.

— Ἐὰν ἦσθε δυσχερὴς, ἐπὶ ἐννομιζέτε ἐαυτὴν δυστυχῇ, εἶπεν, ἤθελον σὰς προτείνει, δεσποινίς, ἀφοῦ εἰσθε πάντῃ ἐλευθερά, νὰ σὰς ὁδηγήσω πρὸς τὴν μητέρα μου. Ἡ κατοικία μας ἀπέχει ἐπὶ τέσσαρα μίλια ἀπ' ἐδῶ. Ἡ μήτηρ μου κατοικεῖ μόνη τῆς ἀπεχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς σήμερον τὸ πρῶτ' μεταβαίνων εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ στρατόν· θὰ εὕρετε παρ' αὐτῇ τὴν συντροφίαν τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖτε· θὰ εὕρετε τὴν φίλην τὴν ὁποίαν ὀνειροπολεῖτε, διότι καμμία γυνὴ εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶνε ὠραιοτέρα καὶ ἀγαθότερα τῆς μητρός μου.

Καὶ εἰσίγησεν ἀναμένων τὴν ἀπάντησιν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ νεῆνις, καὶ σὰς εὐγνωμονῶ, ἀλλὰ με ἀναμένουν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν, ὅπου ὁ ἀτυχῆς Σιδώνιος διετάχθη νὰ με φέρῃ.

— Ὁ Γεράρδος προσέκλινε καὶ δὲν ἐπέμεινε περισσότερον.

— Τότε, δεσποινίς, εἶπε, πρέπει ἂν αἰσθάνεσθε δυνάμεις ἐπαρκεῖς πρὸς τοῦτο, νὰ προφθάσωμεν τὴν ἀμαζαν διὰ τῆς ὁποίας μετεκομίσθη ὁ ἀμαζηνιάτης σας εἰς τὸ χωρίον... Σὰς προειδοποιῶ ὅτι εἶνε μακρὰν, ἀπέχει σχεδὸν μίαν λεύγαν.

— Δὲν πειράζει, περιπατῶ, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα.

— Ὁ Γεράρδος ἔλαβεν ἐκ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον καὶ παρηκολούθησε τὴν νεανίδα διευθυνομένην πρὸς τὸ χωρίον.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς τὸν νέον αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ ταγματάρχης.

— Ὅπως καὶ εἰς τὸν ἐαυτόν μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δορζέρ· καὶ τόσοι μάλιστα, ὥστε σκέπτομαι νὰ τὸν κάμω καὶ συνεταῖρόν μου.

— Πῶς ζῇ ἐδῶ εἰς Παρισίους;

— Πολὺ τακτικὰ καὶ ἐργατικὰ. Κατένεα δὲν βλέπει.

— Ὡ! δὲν τὸν κατηγοροῦ. Πληροφοροῦμαι, ἀφοῦ θέλετε νὰ μάθετε τὰς ιδέας μου.

— Ναί, ἐσκέφθη, καὶ τότε βλέπω ὅτι προτιμότερον νὰ μὴ γίνῃ γνωστὴ ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ. Μικρὰν ζημίαν ἔχω ἐγὼ πενήτοντα χιλιάδων φράγκων, ἐνῶ σεῖς μᾶλλον ἐνδιαφέρεσθε νὰ γνωρίσετε τὸν ἐνοχόν. Θὰ ἐνεργήσω κατὰ τὰς κρίσεις σας, οὐδὲν θὰ ἀποκαλύψω εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ θὰ σὰς βοηθήσω ὅσον δυνατὸν περισσότερον. Ὁ ταμίας μου εἶνε πολὺ ἐχέμυθος καὶ ἐστὶ βέβαιος πῶς θὰ τὸ κρατήσῃ μυστικόν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν γραμματέα μου, δὲν τὸν ὑποθέτω ἱκανὸν νὰ διαδώσῃ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν.

— Ἐγώ, ἄλλως τε, δύο ἢ τρεῖς ἐρωτήσεις θὰ τοῦ ἀπευθύνω, χωρὶς νὰ τοῦ κάμω λόγον διὰ τὸ κιβωτίδιον. Ἄν καὶ πιθανόν νὰ τοῦ εἰπῇ ὁ ταμίας σας περὶ τίνος πρόκειται.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐφάνη ὁ Βινιόρ λιάν συγκεινημένους.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δορζέρ.

— Δὲν τὸν εὕρηκα, ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Ἐξῆλθε καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ, ἀναμφιβόλως.

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, κύριε, ἀνεχώρησε.

— Τί! ἀνεχώρησε;

— Μάλιστα, κύριε, χθὲς βράδυ, κατὰ τὰς ἑνδεκα καὶ μισή. Ὁ θυρωρὸς του εἶδε νὰ περάσῃ μ' ἓνα σάκκον τοῦ ταξιδίου. Ἀφῆσεν εἰς τὸ δωμάτιόν του σχεδὸν ὅλα του τὰ ἐνδύματα.

— Ἰδοὺ ἀναχώρησις, ἡ ὁποία ὁμοιάζει πολὺ μετὰ τὴν, παρετήρησεν ὁ κύριος Βορισώφ.

— Πράγματι, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ. Ὁ ἀθλιὸς ἐφυγεν, ἀφοῦ μ' ἐχλεύεψε. Δὲν θὰ ἐπέλασε ἀκόμη τὰ σύνορα. Θὰ δώσω σημείωσιν νὰ τὸν συλλάβουν τηλεγραφικῶς, καὶ θὰ τὸν συλλάβουν, θέλω νὰ τὸν συλλάβουν.

— Ὁ κύριος Δορζέρ ἦν ἐξω φρενῶν. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μένῃ ἡσυχῶς μανθάνων τὴν φυγὴν ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἐξετίμα ἔτι καὶ ἀφοῦ τῷ ἠρνήθη τὴν κόρην του. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἀτιμία τοῦ Ροβέρτου, δὲ Καρνοέλ ἀντενακλάτο ἐπὶ τῆς Ἀλίκης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγαπήσει.

— Ὁ ἀθλιὸς ἐξεδικήθη δι' αἰσχροῦς πράξεως, ἐψιθύρισεν.

— Φίλε κύριε, εἶπεν ὁ ταγματάρχης μετὰ ψυχραιμίας πάντοτε, προτοῦ λάβετε ἀπόφασιν τινα θὰ κάμετε καλὰ πρότερον νὰ σκεφθῇτε τὰ ἐπακόλουθα, τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ ἔχη. Ἐσυμφωνήσαμεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ λάβῃ μέρος ἡ ἀστυνομία εἰς τὴν ὑπόθεσιν μας αὐτήν. Εἰς τίνα θὰ τηλεγραφήσετε τὴν διαταγὴν νὰ συλλάβῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ; Βεβαίως οἱ ἀντιπρόσωποι σας δὲν θὰ ἀναλάβωσι τοιαύτην ἐνέργειαν. Ἄλλως τε, πιθανὸν ὁ γραμματεὺς σας νὰ μὴ ᾔνῃ καὶ ἔνοχος. Τὰ φαινόμενα καὶ αἱ ἐνδείξεις πολλάκις ἀπατῶσι.

— Μὰ δὲν ἠκούσατε λοιπὸν; Ἐφυγεν... ἐξήλθεν ἀπ' ἐδῶ λαθραίως, καθ' ἣν ὥραν ἐτελέσθη ἡ κλοπὴ.

— Αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξακριβώσωμεν κατ' ἀρχάς, τὴν ὥραν. Ὁ ταμίας σας βεβαίως θὰ δυνήθῃ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Βινιόρ, ἐγὼ τίποτε ἄλλο δὲν εἰσέυρω παρὰ ὅτι, ἅμα χθὲς βράδῃ ἔφυγα, τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτο ἀπείρακτον.

— Τὴν νύκτα δὲν μένει κανεὶς ἐδῶ νὰ φυλάττῃ;

— Μένει ἓνας ἄνθρωπος καὶ πλαγιάζει εἰς τὸ διπλάνον δωμάτιον. Θὰ εἰσῆλθε βέβαια καὶ χθὲς, κατὰ τὴν συνήθειάν του, τὰ μεσάνυκτα.

— Τὰ μεσάνυκτα! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ. Ὁ Μαλικὸν τὰ μεσάνυκτα ἔρχεται; Θὰ τὸν διώξω.

— Ὅχι βέβαια πρὶν τὸν ἀνακρίνωμεν, εἶπεν ὁ Βορισώφ.

— Ὅχι βέβαια, ἂν καὶ δὲν τὸν ὑποπεύωμαι. Εἶνε γέρων ὑπηρέτης, τὸν ὁποῖον ἔχω πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἐνταῦθα. Δὲν ἔκαμες ὅμως καλὰ, Βινιόρ, νὰ μὴ με εἰδοποιήσῃς.

— Ὁ Βινιόρ ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἡσθάνετο ἔτι μεγαλειτέραν τύψιν, διότι δὲν τὸν εἶχεν εἰδοποιήσει περὶ τῆς πρώτης ἀποπειρας ἵνα λάβωσι προφυλακτικὰ μέτρα. Ἐλυπεῖτο σφόδρα, διότι ἐπείσθη εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ τρελοῦ αὐτοῦ Μαξίμου καὶ μεγάλως ἐπεθύμει νὰ ἐξομολογηθῇ τὰ πάντα εἰς τὸν κύριόν του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα.

— Ὁ ταγματάρχης τὸν ἐξέβαλλε τῆς ἀμνηχανίας ταύτης εἰπὼν:

— Ἀφοῦ εἰσθε βέβαιοι περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ κλοπὴ ἐγένετο προτοῦ ἔλθαι εἰς τὴν θέσιν του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἢ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὑπαλλήλων.

— Μεταξὺ τῶν ἑξ καὶ τοῦ μεσονυκτίου, εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ, καὶ ὁ ἄχρειος γραμματεὺς μου τὸ ἔστριψε εἰς τὰς ἐνδεκάμισυ.

— Εἶνε ἐνδείξεις καὶ ὄχι ἀπόδειξεις. Πῶς εἰσῆλθεν ἐδῶ;

— Ἐπέρασε ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν σκάλα καὶ τὸν διάδρομον.

— Ἄλλ' ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἦτο κλειστή, θαρρῶ, καὶ δὲν ἔφερεν ἔχνη βίας. Πῶς τὴν ἀνοίξε;

— Θὰ εἶχεν ἀντικλεῖδι, δὲν γίνεται,

ἐκτὸς ἂν δὲν ἔκλειψεν ἐκεῖνο ποῦ ἔχει ὁ φύλαξ.

— Δὲν ἐμποροῦμεν νὰ τὸ ὑποθέσωμεν αὐτό, ἀλλὰ τὸ κλεῖδι τοῦ χρηματοκιβωτίου, ποῦ τὸ ἐλησμόνησεν ὁ κλέπτης, ποῦ τὸ εὗρῃκεν;

— Ὁ κύριος Δορζέρ τὸ ἐξήγαγε τοῦ κλεῖθρου καὶ τὸ ἐξήτασε προσεκτικῶς.

— Εἶνε ὅλως διόλου ἀμεταχειρίστο, ἐψιθύρισε, καὶ αὐτὸς ποῦ τὸ ἔκαμε θὰ εἶνε καλὸς τεχνίτης, διότι τίποτε δὲν λείπει. Θὰ εἶχε βέβαια ἀντίτυπον.

— Διὰ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ γραμματεὺς σας τοῦ ἔδωσε, θὰ ἐπῆρεν ἡ τὸ ἰδικόν σας κλεῖδι ἢ τοῦ ταμίου σας.

— Καὶ ἐγὼ ποτὲ δὲν τοῦ ἔδωκα τὸ ἰδικόν μου, εἶπεν ὁ Βινιόρ σπεύδων νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν φίλον του, τὸν ὁποῖον κατηγοροῦν.

— Οὔτε ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου, ἐπανέλαβεν ὁ τραπεζίτης, πιθανὸν ὅμως νὰ τὸ εἶδεν ὁ Ροβέρτος, διότι ἐτύχαινε νὰ τὸ λησμονήσω εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

— Ἐπρεπεν ὅπως δῆποτε νὰ τὸ πάρῃ καὶ τότε θὰ τὸ ἐννοοῦσατε. Ἀλλὰ γιὰ ν' ἀνοίξετε τὸ χρηματοκιβώτιον δὲν μεταχειρίζεσθε μίαν λέξιν;

— Ναί, δὲν τὸ ἐσκέφθην, εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ. Μήπως, Βινιόρ, εἶπες αὐτὴν τὴν λέξιν εἰς τὸν Ροβέρτον;

— Ὅχι, κύριε, χθὲς τὴν ἡλλαξά. Κανεὶς δὲν τὴν ἤξευρε.

— Οὐτ' ἐγὼ, καθὼς βλέπω. Διατί τὴν ἡλλαξες χωρὶς νὰ με εἰδοποιήσῃς;

— Δὲν τὸ ἐσκέφθην, ἐψιθύρισε ὁ Βινιόρ.

— Ἀς δοῦμε τὴν λέξιν, εἶπεν ὁ τραπεζίτης πλησιάζων.

Τὰ πέντε γράμματα ἦσαν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα τῆς κόρης του καὶ ἠρώτησε ζωηρῶς:

— Διατί ἔβαλες αὐτὸ τ' ὄνομα;

— Οὔτε γὼ δὲν ἤξεύρω γιατί, ἀπεκρίθη ἐν καταφανεῖ ταραχῇ. Ἐλαβα τὸ πρῶτον ποῦ μοῦ ἔτυχε. Ἐβιαζόμην. Καὶ σεῖς μοῦ εἶχατε συστήσει νὰ μὴ ἀφίνω πολὺν καιρὸν τὰ ἴδια γράμματα.

— Ὁ Ροβέρτος εἰσῆλθε μετὰ τὴν ἡλλαγήν;

— Ὅχι, κύριε... δηλαδή... τὴν λέξιν προχθὲς βράδῃ... καὶ χθὲς τὸ πρῶτ' ἦλθεν ὁ Ροβέρτος νὰ μοῦ φέρῃ μίαν σημείωσιν, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶδε τὰ γράμματα.

— Δὲν πιστεύεις, ἀλλὰ δὲν εἶσαι καὶ βέβαιος. Καὶ τὰ δύο μάγγανα διατί νὰ μὴ ἐνεργήσουν;

— Δέν... δὲν ἤξεύρω, κύριε, ἐψιθύρισε ὁ Βινιόρ.

— Καλὰ, τὸ ἔξυρω ἐγὼ. Ὁ Ροβέρτος ἐγνώριζε τὸ μυστικόν. Τοῦ εἶχα εἰπεῖ τοσάκις ἐγὼ περὶ τούτου. Καὶ ἐγνώριζε τὸν μηχανισμόν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν μαγγάνων. Τώρα δὲν ἀμφιβάλω. Αὐτὸς εἶνε.

— Ὅμως κύριε...

— Μὴ ἐπιμένῃς, διότι ἂν δὲν εἶνε αὐτός, ἢ ἐγὼ εἶμαι, ἢ σύ, διότι μόνον ἡμεῖς οἱ τρεῖς ἐγγνωρίζαμεν τὴν ὑπαρξίν τοῦ μηχανισμοῦ.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη, ἡ ἀκαταμάχητος, ἠναγκάσε τὸν Βινιόρ νὰ σιωπήσῃ καὶ μὴ φέρῃ ἐτέρως ἀντιρρήσεις πρὸς δικαιολογίαν τοῦ φίλου του. Ἦτο φανερόν ὅτι ἡ αὐτὸν ἢ τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ ἔπρεπε νὰ κατηγορήσουν.

Ἐν μόνον μέσον ἦν διὰ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ διλήμματος τούτου: νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τῆς κομμένης χειρὸς, νὰ ὁμολογήσῃ τὰ τῆς πρώτης ἀποπειρας, καὶ νὰ διακηρύξῃ ὅτι δὲν ἦτο ὁ Ροβέρτος, ἀφοῦ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἔμεινε παρὰ τῷ κυρίῳ Δορζέρ. Καὶ μόνον τοῦτο πάλιν δὲν ἐδύνάτο νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα τοῦ Ροβέρτου, διότι πιθανὸν νὰ ὑπέθετον ὅτι εἶχε συνενόχους.

Ὁ Βινιόρ ἐσκέφθη ὅτι ἦν κάλλιον νὰ σιωπήσῃ παρὰ νὰ ἐκτεθῇ ἀνωφελῶς. Ἐσυλλογίζετο ὅτι διὰ τοῦ χρόνου ἤθελε διαλευκανθῇ τὸ μυστήριον. Ἄλλως τε, ἔπρεπε νὰ συμβουλευθῇ τὸν Μαξίμον προτοῦ ἐνεργήσῃ.

Εὐρέθη εἰς κακὴν θέσιν καὶ ἔμεινεν ἐλπίσει ἐτοιμότητος καὶ ἐνεργείας.

— Οὔτε σὺ οὐτ' ἐγὼ εἴμεθα, δὲν εἶν' ἔτσι; ἐπανέλαβεν ὁ τραπεζίτης. Λοιπὸν εἶνε ὁ Ροβέρτος.

— Ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ ταγματάρχης, ὁ ὁποῖος ἤκουε μέχρι τοῦδε τὸν μεταξὺ τοῦ κυρίου Δορζέρ καὶ τοῦ ὑπαλλήλου του διάλογον. Τώρα πρόκειται νὰ ἀποφασίσωμεν τί θὰ κάμωμε. Ἐπιμένετε πολὺ νὰ εὗρῃτε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔκλειψαν;

— Ὀλιγώτερον ἀπ' ὅτι σεῖς διὰ τὸ κιβωτιδίον σας ἐπιμένω ὅμως εἰς τὴν ἀπόφασίν μου νὰ καταδιώξω τὸν κλέπτην. Πρέπει νὰ τιμωρηθῇ αὐτὸς ὁ ἄχρειος, καθὼς τὸ ἀξίζει.

— Αὕτη εἶνε καὶ ἐμὲ ἡ ἰδέα μου. Ἄν θέλετε μάλιστα ἐμπιστευθῇτε εἰς ἐμὲ καὶ ἐγὼ ἐπιφορτίζομαι νὰ τὸν εὕρω ὑπὸ ἓνα ὅμως ὄρον ὅτι θὰ ἐνεργήσω μόνος. Καὶ θὰ δῇτε ὅτι θὰ ἐνεργήσω καλλίτερον ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν σας ἀστυνομίαν, ἢ ὁποῖα ἔχει τόσας ἄλλας φροντίδας. Ἐγὼ ποῦ ἔχω ἐνδιαφέρον νὰ ἐπιτύχω θὰ φροντίσω πολὺ καλλίτερον. Ἐχω ὅμως ἀνάγκην μερικῶν πληροφοριῶν περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Ποῖον συνανέστρεφετο εἰς Παρισίους;

— Κανένα, πρὸ δύο ἐτῶν ποῦ ἔγινε γραμματεὺς μου.

— Ἡ οἰκογένειά του κατοικεῖ εἰς τὴν ἐπαρχίαν, θαρρῶ.

— Δὲν ἔχει οὔτε οἰκογένειαν, οὔτε κτήματα. Ὁ πατέρας του τοῦ ἀφῆκεν ἓνα πύργον μονάχα καὶ ἐκεῖνον κατεστραμμένον.

— Εἰς ποῖον μέρος τῆς Γαλλίας;

— Εἰς τὴν Βρετάνην, πλησίον τοῦ Κίμπερ, θαρρῶ. Οἱ πρόγονοί του ἦσαν κύριοι ἐκεῖνου τοῦ μέρους, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Καρνοέλ, καθὼς αὐτός. Σὰς βεβαίως ὅμως πῶς δὲν ἐπῆγεν ἐκεῖ. Θὰ ἔφυγε τὰ μεσάνυκτα διὰ τὴν Ἀβρὴν καὶ ἀπὸ κεῖ διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἢ τὴν Ἀμερικὴν.

— Ἐκτὸς ἂν δὲν διηυθύνθη πρὸς τὴν

Ρωσσίαν ἢ ἄλλο μέρος. Θὰ μάθω ἐντὸς ὀλίγου.

— Θαυμάζω τὴν πεποιθήσιν σας, κύριε, ἂν καὶ δὲν τὴν συµμερίζομαι. Σὰς βεβαιῶ δὲ ὅτι δὲν θὰ τὸν καταγγείλω. Ἐξήσεν εἰς τὸ σπίτι μου αὐτὸς ὁ δυστυχὴς καὶ ἂν δὲν ἐβλάπτεσθε εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ γίνῃ λόγος πλέον περὶ αὐτοῦ. Ἐνεργήσατε ὅπως θέλετε, σὰς τὸν παραδίδω.

— Καλὰ, κύριε, ἡ δικαιοσύνη θ' ἀποδοθῇ, ἄνευ θορύβου καὶ σκανδάλου. Θὰ μὲ ἰδῇτε ὅταν τὰ πάντα τελειώσουν. Φεύγω, χωρὶς νὰ πάρω τὸ κιβωτιδίον μου, ἀφοῦ ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι θὰ σὰς εἶνε εὐκολον νὰ μοῦ μετρήσετε τριᾶκοντα χιλιάδας φράγκων, ποσὸν τὸ ὅποιον ἡρχόμην νὰ σὰς ζητήσω.

— Ὁ ταμίας μου θὰ σὰς τὸ μετρήσῃ. Καὶ τότε, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀπέλθω. Αἱ ὑποθέσεις μου εἶνε κατεπεύγουσαι καὶ εἶνε καιρὸς πλέον ν' ἀνοίξῃ τὸ θυρίδιον. Ἡ-κουσες, Βινιόρ; Πρόσεχε, οὔτε λέξιν.

Ὁ ταμίας ὑπεκλίθη μόνον, διότι ἔνεκα τῆς ταραχῆς του, δὲν ἐδύνατο ν' ἀποκριθῇ. Ὁ κύριος Δορζέρ ἐχαίρειτισε ψυχρῶς λίαν τὸν ταγματάρχην καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ.

Ἦθελε νὰ ἰδῇ τὴν κόρην του.

Ὁ κύριος Δορζέρ πρὸ τοῦ ταγματάρχου ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἡ καταστροφή τὴν ὁποίαν ἔβλεπε τὸν ἐξώργισε μεγάλως. Δὲν τὸν ἀπῆλπιζεν ἡ ἀπώλεια τοῦ χρήματος, ἂν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἐφαίνετο ὅλως ἀναίσθητος, ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κόρη του ἡγάπησε κλέπτην. Διότι δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ροβέρτου. Τὸ πᾶν εἰς κατηγορίαν τοῦ δυστυχικοῦ τούτου νεανίου ἐστρέφετο, φηγόντος μετὰ τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος· τὸ πᾶν, ἔτι καὶ τὸ σχετικῶς μέτριον ἀφαιρεθὲν ποσόν.

Ἄλλος τις θὰ ἔκλεπτε τὰ ἑκατομύρια. Ἐκεῖνος δὲ μόνος ἦν δυνατὸν ν' ἀρκεσθῇ εἰς πεντήκοντα χιλιάδας, ποσὸν διὰ τοῦ ὁποίου νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην. Ἐκεῖνος μόνος ἦν δυνατὸν νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέαν δανείου καταναγκαστικοῦ, τὸ ὅποιον ἤθελεν ἀποδώσει εἰς τὸν δανειστήν του, ἐὰν ἐπετύγχανον αἱ ἐπιχειρήσεις του.

Ἄλλως τε δὲ μόνον ἐπὶ τοῦ Ροβέρτου καὶ τοῦ Βινιόρ ἐπιπτον αἱ ὑπόνοιαι. Αὐτοὶ μόνον ἐδύναντο κατὰ πᾶσαν ὥραν νὰ περιφέρωνται εἰς τὸ μέγαρον, νὰ γνωρίζωσι τὴν μυστικὴν λέξιν τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ τὸ προφυλακτῆριον μηχανήμα.

Ὁ Βινιόρ δὲν ἔφυγεν· ὁ Βινιόρ οὐδὲν εἶχεν ἐνδιαφέρον νὰ κλέψῃ χιλιάδας τινὰς φράγκων.

Ἡ θέσις του ἦν ἐξαίρετος καὶ τὸ μέλλον του ἡσφαλισμένον. Δὲν εἶχεν ὑποστῆ ταυτοχρόνως τὴν ἀπώλειαν τῆς θέσεώς του καὶ τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ νυμφευθῇ πλουσίαν κληρονόμον. Καὶ ἔπειτα τί τὸ ἤθελε τὸ κιβωτιδίον τοῦ Ρώσσου, ὁ ἥσυχος αὐτὸς ὑπάλληλος, ὁ περὶ τῆς ἐργασίας του μόνον σκεπτόμενος; Ποῦ θὰ τὸ ἐκρυβε; Καὶ τὸ σπουδαιότερον θὰ εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸ πάρῃ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν

ἐπρόκειτο νὰ τὸ ζητήσῃ ὁ ἰδιοκτήτης του;

Ὁ κύριος Δορζέρ δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς τί περιεῖχε τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο κιβωτιδίον, τὸ ὅποιον ἐλυπεῖτο πολὺ ὅτι ἐδέχθη, ἀλλ' ὑποπτεύετο ὅτι ὁ ταγματάρχης εἶχε κλείσει ἐκεῖ μέσα διπλωματικὰ ἔγγραφα, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κρύπτουν μὲ πολλὴν φροντίδα, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα νὰ τὰ μεταχειρισθῶν, καὶ τὰ ὁποῖα πληρώνουν ἀκριβὰ οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ νὰ τὰ πάρουν.

Ἀμφέβαλλε πολὺ ὅτι ὁ κύριος Βορισώφ εἶχε βάλλει ἐκεῖ χρηματικὰς ἀξίας. Ὁ Ρώσος αὐτὸς ἤξευρε πολὺ καλὰ βέβαια ὅτι οἱ τραπεζίται εἶνε ὑπόλογοι μόνον διὰ τὰς ποσότητας, αἱ ὁποῖαι φανερὰ τοῖς δίδονται, καὶ δὲν ἦτο ἀνθρώπος νὰ στερηθῇ δι' ἀμέλειαν ἢ ἀδιαφορίαν τοιαύτης προφυλάξεως. Ἐφεῦρε δὲ τὸν μῦθον τοῦτον ἵν' ἀποφύγῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἐπιμονὴ του νὰ ἐνεργήσῃ μόνος πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ κλέπτου, ἐξηγεῖτο, διότι ἐφοβεῖτο ν' ἀναμιχθῇ ἡ ἀστυνομία εἰς οὕτω δυσάρεστον ὑπόθεσιν.

Ὁ πολιτικὸς ὑπάλληλος ἐπιπλήττεται σοβαρῶς ὅταν δι' ἀδεξιότητα ἀφοπλίζεται· ὁ δὲ ταγματάρχης ἦτο πολιτικὸς ὑπάλληλος. Ἄν δὲ κατηγόρει τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ, εἶχε λόγους πρὸς τοῦτο, τοὺς ὁποίους δὲν ἤθελε νὰ καταστήσῃ γνωστοὺς.

Ἄλλως τε δὲ ὁ κύριος Δορζέρ δὲν ἐλυπεῖτο ὅτι ἐγκατέλειπε τὸν γραμματέα του εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ κυρίου Βορισώφ, ἀντὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἀποφεύγων οὕτω πᾶσαν ἐνδεχομένην διαδοσιν.

Ἐσκέπτετο νὰ πληροφορήσῃ τὴν Ἀλίκην περὶ τῶν συμβάντων καὶ ἐπρόβλεπεν ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἤθελεν εἶνε θορυβώδης. Τὸ ἐθεώρει ὅμως καθήκον νὰ τὴν διαφωτίσῃ, ἄνευ ἀπωλείας χρόνου, περὶ τῆς ἠθικῆς ἀξίας τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ νὰ τῇ δείξῃ τὸν κρημνόν, πρὸς ὃν ὀλίγου δεῖν ἔπιπτεν.

Προτοῦ ὅμως, ἤθελε νὰ λάβῃ πληροφορίας τινάς.

Ἄμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐκάλεσε τὸν θαλαμηπόλον του, γέροντα ὑπὲρ τὴν τυχάνοντα μεγάλῃς ἐμπιστοσύνης. Οὗτος ἐμάντευσε περὶ τίνος πρόκειται καὶ μὲν τῷ ἔθηκεν ὁ τραπεζίτης τὴν ἐρώτησιν, ἐπληροφόρηθ' ὅτι ὅλοι οἱ ὑπὲρ τὰ τοῦ οἴκου ἐγνωρίζον τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

Ὁ θυρωρὸς τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον τὴν δεκάτην καὶ ἐξερχόμενον τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν μὲ ἓνα δέμα εἰς τὰς χεῖρας.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα ἔμεινεν εἰς τὸ δωμάτιόν του; Τοῦτο οὐδεὶς ἐγνώριζεν. Ἀφῆκεν ὅμως ἔχνη τῆς διαβάσεώς του: ἐνδύματα ἐρριμένα ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν καὶ σῦρτας ἀνοιγμένους, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον ἦν ἄνω κάτω, καὶ τεμάχια ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκάνθησαν ἐν τῇ ἐστίᾳ.

Ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἡ ἀταξία, ἡ ἐνδεικνύουσα κατεσπευσμένην ἀναχώρησιν.

Ὁ νεανίας οὕτε ἐνδύματα ἤλλαξεν· ἐν

μόνον κάλυμμα τοῦ ταξιδίου ἐπῆρε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ὀλίγα ἀσπρόρουχα. Ὁ κύριος Δορζέρ ἤθελε πρὸ πάντων νὰ πληροφορηθῇ καὶ δι' ἐν ἄλλο πολὺ λεπτὸν πρᾶγμα. Τὴν προτεραίαν εἶχε δειπνήσει ἔξω, ἐνῶ ἡ Ἀλίκη ἔμεινε μέσα; Ἦθελε νὰ μάθῃ ἂν ὁ Ροβέρτος τὴν εἶδε προτοῦ· φύγει, καὶ ἐδίσταζε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ὑπὲρ τῆν.

Εὐτυχῶς οὗτος ἦτο φλύαρος καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ εἶπεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐδείπνησε μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς καὶ κατόπιν πάραυτα ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐκεῖθεν συνεπέρανεν ὁ τραπεζίτης ὅτι δὲν εἶδεν ἡ κόρη του τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ εἰσελθόντα κατὰ τὰς δέκα καὶ κατοικοῦντα εἰς τὸ ἄλλο ἀκρὸν τῆς οἰκίας.

Ὁ θαλαμηπόλος δὲν ἐσχολίασε μὲν τὴν ἐσπευσμένην φυγὴν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἀλλ' ἐφαίνετο ἐκ τοῦ ἥθους του ὅτι ἦν ἀρκετὰ ἐκπεπληγμένος. Διὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ δὲ ἀπὸ τοῦ νὰ φλυαρῶσιν, ἐφρόντισε τεχνηέντως νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἀνεχώρει οὕτω βιαστικῶς διὰ κατεπεύγουσαν ἀπρόστολὴν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Χωρὶς δὲ νὰ κάμῃ λόγον περὶ τῆς κλοπῆς, ἐκάλεσε τὸν Μαλικόρν, τὸν φύλακα τοῦ ταμείου, καὶ τὸν ἐπέπληξε σφοδρῶς.

Δὲν ἐπεχείρησαν ἀκόμη νὰ μὲ κλέψουν, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσουν, βέβαια, ἂν ἐξακολουθῇς νὰ παραμελῇς τὴν ἐργασίαν σου. Ἐννοῶ νὰ ἔρχεσαι εἰς τὰς ἑννέα, διότι εἰς τὴν πρώτην φορὰν ποῦ θ' ἀργήσῃς θὰ σὲ διώξω.

Ὁ δυστυχὴς ὠμολόγησεν ὅτι εἶχεν ἀδικον, ἀλλ' ὠρκίσθη συνάμα εἰς τὸν κύριον Δορζέρ ὅτι κανεὶς δὲν εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὰ γραφεῖα κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ, διότι πάντοτε ἐκράτει τὰς κλειδας καὶ πάντοτε εὗρισκε τὰς θύρας ἅμα εἰσῆρχετο κλειστάς.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε νὰ μάθῃ ὁ τραπεζίτης, καὶ ἤδη ἔσπευδεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κόρης του, τὴν ὁποίαν εὔρε γράφουσαν ἐπιστολήν.

Ἦν ὥρᾳ καὶ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς. Ἠγέρθη ἅμα τὸν εἶδε καὶ ἦλθεν εἰς συνάντησίν του· ἀντὶ ὅμως νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν λαιμὸν του, ὡς συνήθως, τῷ ἔτεινε μόνον τὸ μέτωπόν της εἰς φίλημα.

Ὁ κύριος Δορζέρ τὴν ἐφίλησεν, εἶτα δὲ λαμβάνων τὰς χεῖράς της:

— Τί ἔχεις, μικροῦλά μου; τὴν ἠρώτησε. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς ἔκλαιες.

— Ἀλήθεια. Ἐκλαίω, ἀπεκρίθη θαρρύντως ἡ Ἀλίκη. Ἀπὸ χθὲς ὅλο κλαίω καὶ εἶσαι σὺ ἡ αἰτία.

Ὁ πατὴρ ἡσθάνθη ῥῆγος. Οὐδέποτε ἀνέμενε τοιαύτην ἐλευθέραν ἐκδήλωσιν αἰσθημάτων, καὶ προεμάντευσεν ὅτι ἡ σκηνὴ ἤθελεν εἶσθαι μᾶλλον λυπηρὰ ἢ ὅσον ὑπέθετεν.

— Εἶσαι θυμωμένη μαζί μου, γιατί σου εἶπα τὰ σωστά, εἶπεν ἡπίως. Ἐπρεπε νὰ εὐχαριστηθῇς ποῦ ἐναντιώθηκα σ' ἓνα γάμο ποῦ θὰ σ' ἔκανε δυστυχῇ. Ἀλλὰ δὲν πειραῖζει. Θέλω μόνον νὰ μ' ἀκούσης ἡσυχᾶ. Ὅταν μάθῃς τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ,

τότε θά 'δῃς ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνη.

Ἡ νεῖνις ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Καὶ νὰ 'δῃς ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὐλ τὸν ἔκαμε ἀδύνατον τὸν γάμο, ἐπινέλαθεν ὁ τραπεζίτης θέλων νὰ μετριάσῃ τὸ κτύπημα, ὅπερ ἤθελε καταφέρει.

Καὶ ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ἐκείνη ἐπέμενε νὰ σιωπᾷ :

— Τίνος λοιπὸν γράφεις; ἠρώτησε δεικνύων τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολήν.

— Εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν ἡ Ἀλίκη ἀνευ δισταγμοῦ.

— Τί! γράφεις εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! Καὶ δὲν πηγαίνεις νὰ κρυφθῇς!

— Διατί νὰ κρυφθῶ; Ὁρκίσθην εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ τὸν νυμφευθῶ καὶ θὰ κρατήσω τὸν ἔρπον μου. Ἐμπορῶ λοιπὸν νὰ γράψω εἰς τὸν ἀρραβωνιστικόν μου.

— Λοιπὸν ἔδωκες τὸν λόγον σου χωρὶς τὴν ἀδειάν μου! Καὶ υποθέτεις ὅτι θὰ ὑπανδρευθῇς χωρὶς τὴν θέλησίν μου! Εἰσαι τρελή. Δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν σου δὲν ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς τίποτε χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς σου; ὅτι ὁ νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὸν ἀνήλικον νὰ κάμῃ τίποτε; Λοιπὸν καὶ γὰρ σοὺ ἀρνοῦμαι τὴν συγκατάθεσίν μου.

— Θὰ περιμένω!

— Ἀ! μὰ εἶνε πολὺ, εἶνε πολὺ, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ, ἐρυθρὸς ἐξ ὀργῆς. Τολμᾷς νὰ μοῦ πῇς ὅτι ἄμα ἐνηλικιωθῇς θὰ ὑπανδρευθῇς χωρὶς τὴν θέλησίν μου! Μὲ περιφρονεῖς! Καλὰ, ἡ αἰτία τῆς ἀμαρτίας σου θὰ γίνη καὶ τῆς τιμωρίας σου. Ξεύρεις τί ἔκαμε αὐτὸς ὁ κομψευόμενος ποῦ μοῦ τὸν λὲς ἀρραβωνιστικόν σου;

— Τίποτε βέβαια, τὸ ὅποῖον εἶνε ἀνάξιον εἰς τὸ ὄνομα ποῦ φέρει, τὸ ὀρκίζομαι.

— Ἐκλεψε.

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια.

— Ἐκλεψε, ἐπανελάθεν ὁ κύριος Δορζέρ, δίδων ἰδιάζοντα τόνον εἰς τὴν λέξιν. Χθὲς τοῦ εἶπα τί σκέπτομαι ὡς πρὸς τὰς ἀξιώσεις του καὶ ὅτι τὸν στέλλω εἰς τὸ ἐξωτερικὸν νὰ μὲ ἀντιπροσωπεύσῃ καὶ ἠρνήθη.

— Καλὰ ἔκαμε.

— Ἀφες νὰ τελειώσω. Κατόπιν τὸν ὑπερασπίζεσαι ἂν ἔχῃς ἀκόμη θάρρος, ἀφοῦ ἀκούσῃς τὴν ἱστορίαν του. Ἡρνήθη ὅ,τι τοῦ ἐπρότεινα, καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς προστασίας μου, καὶ ἔφυγεν ὑπερήφανος. Δὲν τὸν ξαναεἶδα, ἀλλὰ ἐγύρισε τὴν νύκτα, ἐμβῆκε εἰς τὸ γραφεῖον, ἤνοιξε τὴν κάσα μὲ ἀντικλεῖδι καὶ ἐπῆρε πενήντα χιλιάδες φράγκα καὶ ἓνα κιβωτίδιον τοῦ ταγματάρχου Βορισώφ.

— Θέλεις νὰ πῇς ὅτι τὸν κατηγοροῦν, ἀλλὰ δὲν πιστεύεις. Ἐρώτησέ τον. Δὲν θὰ δυσκολευθῇ διόλου νὰ δικαιολογηθῇ.

— Ἐφυγε! Τὸ ἔστριψε, ὅαν κλέφτης ποῦ εἶνε καὶ τὸρὰ βέβαια θὰ πέρασε τὰ σύνορα. Δὲν θὰ τὸν καταδιώξω. Μοῦ ἀρκεῖ ὅτι ἐγλύτωσα ἀπὸ τὸ ὑποκείμενόν του. Ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ ξαναπατήσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἄν ὅμως ἔλθῃ, εἰσαί εἰλευ-

θέρα νὰ ὑπανδρευθῇς ἓνα ἄτιμον, διότι ἐγὼ δὲν θὰ τὸν συλλάβω.

— Ἐφυγεν, ἐψιθύρισε ἡ νεῖνις. πληγαῖσα κατακαρδᾷ, ἔφυγε χωρὶς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν ποῦ ἀπεμακρύνετο ἀπὸ μέ... χωρὶς καὶ νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ!...

Καὶ ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰδοῦτο

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤ

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

[Συνέχεια].

Ὁ Μαλαπέρ κατεῖχετο ὑπὸ τρομερᾶς παραφορᾶς πρὸς στιγμὴν ὠρθώθη ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ δεικνύων τὰς κατίσχνους αὐτοῦ κνήμας καὶ τὰ τεταμμένα νεῦρά των καὶ ἠθέλησεν ὁ ἴδιος νὰ ἀρπάσῃ ἐκ τοῦ τοίχου τὰς ὑβριστικὰς ἐκείνας εἰκόνας, ἀλλ' ἔπεσεν ἀπηυδηκῶς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μανίας του καὶ ἔμεινεν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὁ Φουζερέλ ἐκάλυψεν αὐτὸν καὶ περιστοίχισε διὰ μητρικῶν φροντίδων. Κατόπιν ἔλαβε καθίσμα ἐκ τῆς γωνίας τοῦ δωματίου ὅπως φθάσῃ τὰς εἰκόνας, εἰς ἃς ὁ ἐπιθάναντος εἶχεν ἀναγνώσει: Λειψία — Ἅγιος Ἰωάννης!

Τὸ βλέμμα τοῦ Φουζερέλ, καθ' ἣν στιγμὴν προσήγγιζεν ἔτι τὴν κλίνην, συνήνεσε τὸ τοῦ Μαλαπέρ, ὅπερ δὲν ἦτο πλέον ἀπειλητικὸν οὔτε ἄγριον, ἀλλ' ἤρεμον, μελαγχολικὸν καὶ ὡσεὶ συγκεκινημένον. Ἀποτόμως ἡ παραφορὰ εἶχε καταπαύσει, εἶχε καταπέσῃ ὡς παραπέτασμα καὶ γαλήνη ἀσθενὴς ἐπῆλθεν. Ὁ Φουζερέλ ὠπισθοχώρησε τετραγμένος ἐνόμισεν ὅτι εἰς τοὺς πρὸ ὀλίγον διαπύρους ὀφθαλμούς τοῦ Μαλαπέρ, ἤδη ἔλαμπε τὸ δάκρυ. Ὁ ἐπιθάναντος ἐξήγαγε τότε τὴν ἰσχὴν χεῖρά του ἐκ τοῦ καλύμματος καὶ ἔτεινεν αὐτὴν πρὸς τὸν ἀρχαῖόν του φίλον.

— Πόσον εἶσαι καλός, εἶπε μετὰ κόπου διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς, πόσον εἶσαι καλός, ταλαίπωρε Φουζερέλ! Ἰδοὺ σὺ τῶρα καὶ νοσοκόμος. Παρηγορήθητι, εἶπεν ὁ ἐπιθάναντος στενάζων, δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ τὸ νέον σου ἐπαγγελμα. Τετέλεσται, αἰσθάνομαι ὅτι τὸ πᾶν τελειώνει.

— Ἐτρελάθης; εἶπεν ὁ λοχαγός πολὺ ὠραῖα πράγματα μοὶ λέγεις, σὲ εὐχαριστῶ!

— Ἀναμφιβόλως, ὑπέλαθεν ὁ Μαλαπέρ, εἶνε ἴσως λυπηρά, ἀλλ' ἀληθῆ. Σὲ καθιστῶ δυστυχῇ ἐγκαταλείπων σε, ἀλλὰ δὲν εἶνε σφάλμα μου. Ἀ! Φουζερέλ, ἐὰν λυποῦμαι τινὰ διότι ἀποθνήσκω, καλέ μου Φουζερέλ, δύνασαι νὰ εἴπῃς ὅτι εἶσαι σὺ!

— Δὲν ἔχεις οὐδένα νὰ λυπηθῇς; δὲν θὰ ἀποθάνῃς, καὶ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν θὰ εἶσαι εἰς Ποτσδάμην, ἔννοεις; εἰς Ποτσδάμην.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίνατο ὁ Μαλαπέρ ἀνυψῶν τοὺς ὤμους, γνωρίζω, εἶνε ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ δὲν εἰσέρχεται τις ὅπως θέλῃ. Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ προχωρήσω πλειότερον, πτωχέ μου φίλε... Γνωρίζεις ὅτι ἐκινδύνευσα ἅπαξ νὰ ἀποθάνω εἰς τὴν χώραν ταύτην, εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Μαγιᾶς πληγωμένος καὶ σχεδὸν ἀποθνήσκων κατὰ τὸ 1813. Φαίνεται ὅτι ἡ εἰμαρμένη μου ὥρισε νὰ μείνω ἐν Γερμανίᾳ. Ὅ,τι μὲ λυπεῖ καὶ μὲ βασανίζει, Φουζερέλ, εἶνε διότι ἀποθνήσκω τοιουτοτρόπως, ἐν τῇ ὁδῷ, χωρὶς νὰ πράξω ὅτι γνωρίζεις... Σὺ εἶσαι εὐτυχής. Θὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ κάτω. Σὲ φθονῶ διὰ τὴν χαράν σου ταύτην. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἐπαινίδω τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο καὶ νὰ λάβω ὀπίσω τὴν σημαίαν, τὴν ὁποῖαν ἔκλεψαν... Ἄν ἡδυνάμην νὰ βαδίσω, ἔστω καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων, θὰ ἐπορευόμην. Τοῦλάχιστον, γέρων μου, μὴ λησμονήσῃς νὰ πράξῃς ὅτι θὰ σοὶ ζητήσω. Ἀκουσον. Ματαίως προσπαθεῖς νὰ μὴ πιστεύῃς ἢ νὰ πείσῃς ἐμέ, ἀποθνήσκω. Ἀνθρώπους εἰς τὴν ἡλικίαν μας δύναται καὶ ὁ ἀνεμος νὰ τοὺς φονεύσῃ, ἀφ' οὗ ἀντέστησαν εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ξίφους. Λοιπὸν ὁπότεν ἀποθάνω, Φουζερέλ, καὶ δὲν θὰ εἶμαι πλέον πλησίον σου, ἐξακολούθησον μόνος τὴν ὁδόν σου, καὶ μόνος ἐκτέλεσον ὅτι ἀμφοτέροι εἴχομεν σχεδιάσει νὰ πράξωμεν. Ἀρπασαί τὴν σημαίαν τοῦ πρώτου τῶν γρεναδιέρων καὶ φέρε τὴν εἰς τὴν Γαλλίαν. Καὶ ὅταν τὴν λάβῃς, ὅταν γίνη ἰδική σου καὶ ἰδική μας, τότε ἐλθὲ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, εἰς τὴν γωνίαν τῆς γῆς ὅπου θὰ μὲ θάψῃς, καὶ κτυπῶν διὰ τοῦ ποδὸς τὸ χῶμα ὑπὸ τὸ ὅποῖον θὰ κοιμοῦμαι, ἀρχαίε μου σύντροφε, εἰπέ μοι μόνον: «Ἐπανεκτήσαμεν τὴν σημαίαν, Μαλαπέρ!» καὶ σοὶ τὸ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ σὲ ἀκούσω!

Ὁ στρατιώτης βραδέως προέφερε τὰς λέξεις ταύτας, αἰτίνες ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἀντήχουν ἤδη ὡς ἐκ τάφου ἐξερχόμεναι. Ὁ Φουζερέλ, ὅστις κατὰ τὸ συνήθες δὲν συνεκινεῖτο εὐκόλως, ἠσθάνθη ῥίγος καθ' ὅλον του τὸ σῶμα. Ὅποτεν ὅμως ὁ Μαλαπέρ μετὰ βραχείαν σιγὴν τῷ εἶπε:

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι λοιπὸν;

Ἡρώθη, παρετήρησε κατὰ πρόσωπον τὸν φίλον του καὶ τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρά του.

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, ἀπεκρίνατο.

Καὶ ὁ ἐπιζῶν, ἀποφαστικὸς καὶ σοβαρός, ἔλαβε τὴν διαταγὴν τοῦ ἐπιθανάτου.

Ἡ νύξ ὑπῆρξε μακρὰ εἰσέτι. Ὁ Μαλαπέρ ἐξησθένει κατὰ μικρόν. Ὁ πυρετὸς τῶν τελευταίων ἡμερῶν εἶχε καταπαύσει ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἀφίων τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο σῶμα ἐν πλήρει ἐξασθενήσει. Ὁ λοχαγὸς ἔπνεε τὰ λοίσθια. Μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔζων πλέον, λάμποντες ἀπαισίως τὰ ὠχρά του χεῖλη ἔτρεμον, ἢ δὲ ἀσθένεια ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε καταμαράνει τὸ εὖρωστον ἐκεῖνο πρόσωπον, χαράττουσα διὰ σκληροῦ δακτύλου τοὺς κροτάφους καὶ τὰς παρειάς, ὧν τὰ μὴ-